

Arrest

nr. 149 032 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pashtoun, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit het dorp Nawrozkhel, district Tagab, provincie Kapisa (Afghanistan). U beweert te stammen uit een familie van Talibanstrijders daar uw oom langs vaderskant, M.(...) S.(...), Taliban commandant was. Op 18 Jawza 1387 (i.e. 7/06/2008) zou hij samen met uw vader, A.(...) Q.(...), evenwel om het leven gekomen zijn bij een aanval door Franse troepen in het dorp Akakhail (Tagab). Tijdens hun begrafenis zouden de Taliban aangegeven hebben dat u, als 15/16 jarige, de plaats van uw vader diende in te nemen, hetgeen uw oom langs moederskant, H.(...) M.(...), er toe deed besluiten u een week na het overlijden van uw vader naar het buitenland te sturen. U was ongeveer één jaar onderweg alvorens in België aan te komen, en hier op 24 september 2009 asiel aan te vragen in de

hoedanigheid van minderjarige. Na ongeveer één maand in België te hebben verbleven, onttrok u zichzelf evenwel aan de asielprocedure, om via Frankrijk uiteindelijk naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Aldaar vestigde u zich te Manchester, waar u de volgende 4 en een half jaar als slager werkzaam was. U vroeg er echter nooit asiel aan, zelfs niet toen u vernam dat twee andere ooms langs vaderkant – die M.(...) S.(...) en uw vader na hun dood vervangen zouden hebben – op 27 Qaws 1389 (i.e. 18/12/2010) eveneens door de Franse troepen gedood zouden zijn. Pas toen u op 20 november 2013 in het Verenigd Koninkrijk gearresteerd werd en in gevolge de Dublinreglementering terug naar België werd gestuurd, besliste u opnieuw een nieuwe asielaanvraag in te dienen, met name op 28 januari 2014. Hierbij haalde u aan dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren, daar de Taliban nog steeds naar u op zoek zouden zijn om u te rekruteren.

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal een kopie van uw tazkara neer; een dreigbrief van de Taliban; een bevestigingsbrief opgemaakt door het district office, als bewijs van uw problemen; alsook foto's van uw vader en ooms; en het postpakket waarin u voorgaande documenten ontving. Na afloop van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 31 maart 2014, legde u ook nog een cd-rom neer, met videofragment. Na afloop van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 14 oktober 2014, legde u dan weer volgende documenten neer: een brief van het OCMW Ranst en 2 processen-verbaal van de politiezone Zandhoven-Ranst, allen d.d. 13/10/2014, ivm het verlies van uw rugzak en documenten, en een kopie van uw Facebook profiel/account, onder de naam R.(...) S.(...). Nadien, op 21 oktober 2014, legde u tot slot ook nog een originele tazkara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u uw identiteit onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. Zo legde u ter staving van uw identiteit enkel een kopie van een tazkara neer – welke op zich al een zeer geringe bewijswaarde heeft – die afgegeven is op 14 Aqrab 1387 (i.e. 5/11/2008) – enkele maanden nadat u destijds uit Afghanistan zou vertrokken zijn, terwijl u stelde uw tazkara voor uw vertrek bekomen te hebben (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 10) – en die u daarenboven pas via uw oom zou verkregen hebben nadat u op 20 november 2013 in het Verenigd Koninkrijk gearresteerd werd (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 10). Voorts stelde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u wel uw originele tazkara in uw bezit had, en dat u die alsnog zou kunnen neerleggen (Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, p. 8), maar wist u enkele dagen later enkel een brief van het OCMW Ranst en een proces-verbaal van de politiezone Zandhoven-Ranst neer te leggen, d.d. 13 oktober 2014, waaruit blijkt dat u reeds op 30 september 2014 uw rugzak met enkele documenten erin zou verloren zijn. Dat u – zoals uw advocaat aanvoert – pas na uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zou beseft hebben dat ook uw tazkara zich in uw verloren rugzak bevond, en dit dus ten tijde van het tweede gehoor op 10 oktober 2014 nog niet wist, weet het Commissariaat-generaal allesbehalve te overtuigen. Dat u uiteindelijk nog een duplicaat van uw tazkara wist neer te leggen, verandert niets aan het voorgaande daar deze mogelijks op basis van uw verklaringen of met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werd en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan makkelijk tegen betaling te bekomen zijn, of dat ze vaak vals zijn. Tot slot gaf u in het Verenigd Koninkrijk ook aan O.(...) R.(...) te heten, geboren op 1/01/1984, of S.(...) R.(...), geboren op 1/01/1988 – en dus niet G.(...) R.(...) S.(...) – en stelde u aldaar – net zoals bij uw eerste asielaanvraag in België, op 24 september 2009 – dat uw vader H.(...) S.(...) S.(...) heette, terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat uw vader A.(...) Q.(...) heette (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 8).

Ook bestaan er ernstige twijfels aangaande uw leeftijd, daar u destijds bij uw eerste asielaanvraag in België, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), aangaf minderjarig te zijn; een bewering die u op heden nog steeds volhoudt door te beweren momenteel 20 à 21 jaar oud te zijn (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 3; 6), maar op zich volkomen tegenstrijdig is met de informatie die u in het Verenigd Koninkrijk voorzag (cfr. supra) en met de resultaten van het medisch onderzoek dat de dienst Voogdij destijds op 20 oktober 2009 liet uitvoeren door het UZ St-Rafaël (KU Leuven): Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat S.(...) G.(...) R.(...) op datum van 20-10-2009 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,1 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is'. Een en ander wijst er dan ook op dat u aldus de Belgische autoriteiten op intentionele wijze tracht te misleiden, waardoor aan uw algemene geloofwaardigheid afbreuk wordt gedaan.

Verder dient opgemerkt te worden dat ook het profiel dat u zich aanmat tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal sterk te betwijfelen valt. Zo bleef u volhouden dat u in Afghanistan slechts 2 jaar naar een nabijgelegen school ging en bijgevolg een ongeletterd/analfabeet persoon bent

(Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 3; 12; Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, pp. 3-4), maar bleek tevens uit uw verklaringen dat u over 2 gsm toestellen, waarvan 1 smartphone, beschikt, en u hiervan gebruik maakt om berichten te sturen en toegang te hebben tot uw Facebook-account (Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, pp. 4-5; 7-8). Dat u zelf niet in staat zou zijn in te loggen op uw Facebook account, hiervoor regelmatig de hulp van vrienden zou inroepen, en zelf enkel foto's op uw profiel zou gepost hebben (Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, pp. 4-5; 7-8), is niet afdoende om aan te tonen dat u weldegelijk ongeletterd/analfabeet zou zijn, en verbleekt al helemaal bij een aanblik van wat op uw Facebook pagina te lezen/zien valt – met name dat u destijds bij GHS, te Kabul school liep en in het Verenigd Koninkrijk niet enkel in een winkel/slagerij werkte, maar tevens een opleiding volgde bij de London School of Business and Finance (LSBF).

Aan dit alles dient nog toegevoegd te worden dat ook het feit dat u België in 2009 zonder meer verliet – met name nog voor uw asielprocedure was afgelopen – en gedurende de jaren nadien in het Verenigd Koninkrijk nooit asiel aanvraagde (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 7), geen blijk geeft van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon.

Dit alles terzijde dient aangehaald te worden dat, zelfs al mocht abstractie gemaakt worden van al het bovenstaande, quod non, u het Commissariaat-generaal sowieso niet wist te overtuigen van het feit dat uw vader, A.(...) Q.(...) S.(...), en uw ooms langs vaders kant destijds bij de Taliban actief zouden geweest zijn. Zo stelt zich vooreerst de vraag of uw vader A.(...) Q.(...)r, dan wel H.(...) S.(...) S.(...) heet (cfr. supra), en bijgevolg of uw vader, u en de rest van uw familie wel familie zijn van Taliban commandant M.(...) S.(...). U beweerde dat M.(...) S.(...) een van uw ooms langs vaderskant is (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 6; 12-13), maar wist dit geenszins aan te tonen. Op geen enkele van de door u neergelegde foto's – voor zover deze al enige bewijswaarde hebben (er kan immers eender wie op staan) – bent u immers in het gezelschap van uw vader en uw beweerde oom, M.(...) S.(...), te zien (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 11-12). Daarenboven kunnen de foto's evenmin aantonen of de personen in kwestie – volgens u, uw vader en ooms – in de door u geschetste omstandigheden om het leven zouden gekomen zijn (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 12-13; 15-16).

Tot slot dient ook nog gewezen worden op het feit dat, zelfs al mocht u het bovenstaande al aannemelijk hebben weten maken, quod non, u er evenmin in geslaagd bent het Commissariaat-generaal te overtuigen dat de Taliban destijds, ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, naar u op zoek waren en op heden nog steeds zouden zijn. Zo blijkt uit uw verklaringen immers dat de Taliban pas 5 à 6 maanden geleden – i.e. jaren na de door u aangehaalde dood van uw vader en ooms – naar u zouden komen zoeken zijn en een dreigbrief voor u zouden achtergelaten hebben – hetgeen toch bevreemdend is – en weet u geenszins of ze u voordien ooit al zouden komen zoeken zijn (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 11; 14; 17). Verder ondergraaft ook het feit dat de Taliban uw broer, A.(...) R.(...), nog niet gerekruteerd zouden hebben uw bewering dat ze op heden nog steeds naar u op zoek zouden zijn, met het oog om u te rekruteren (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 8-9; 17; Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, p. 6); en hebben de door u neergelegde dreigbrief en bevestigingsbrief van het district office ook allesbehalve bewijswaarde. Enerzijds daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan makkelijk tegen betaling te bekomen zijn, of dat ze vaak vals zijn; en ze dus mogelijks op basis van uw verklaringen of met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werden. Anderzijds daar uit uw verklaringen blijkt dat uw oom langs moederskant, Haji Mirwais, op zijn minst de bevestigingsbrief van het district office op uw vraag zou bekomen hebben (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 11; 17), en het op zich volstrekt onlogisch is dat nota bene het district office – uit zichzelf of op uw vraag – zou bevestigen dat uw vader en ooms Talibs waren en de Taliban u bijgevolg op heden zouden willen rekruteren (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 16).

Gelet op dit alles is het dus niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten, alsook hun bewijswaarde, werden reeds hierboven besproken. Het door u na afloop van het gehoor neergelegde videofragment verandert evenmin iets, daar het louter een filmpje van gewapende mannen in een dorp betreft, maar voor de rest niets aantoonde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder

aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit het voorgaande bleek reeds dat het niet geloofwaardig is dat u een ongeletterd/analfabeet persoon bent en dat er ernstige twijfels bestaan mbt het profiel dat u zich aanmat tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal (cfr. supra). Er mag dan ook aangenomen worden dat u in Afghanistan, en vervolgens in het Verenigd Koninkrijk, weldegelijk scholing hebt genoten, te meer u zelf geen duidelijkheid schiep mbt uw profiel, scholing en werkervaring (Gehoorslag CGVS, 10 oktober 2014, pp. 4-5; 7-8), en er voor koos het Commissariaat-generaal intentioneel te misleiden. Verder bleek uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dat u zowel het Pashtou als het Engels machtig bent (Gehoorslag CGVS, 27 maart 2014, p. 3), dat u reeds bij GHS, te Kabul school liep, en dat u in het Verenigd Koninkrijk zowel aan de London School of Business and Finance (LSBF) studeerde als in een winkel/slagerij werkzaam was. Deze relevante competenties en ervaringen zullen uw kansen op de arbeidsmarkt in een stedelijke context verhogen. Uit uw verklaringen blijkt tot slot ook dat uw familie, met wie u nog regelmatig contact heeft, voldoende middelen ter beschikking heeft. Zo gaf u aan dat uw oom langs moederskant, die een eigen benzinstation heeft, 12.000 dollar ophoestte om uw reis naar Europa te bekostigen (Gehoorslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 7-8), en stelde u dat uw familieleden nog steeds financieel draagkrachtig zijn, dat zij genoeg inkomsten hebben om zichzelf te onderhouden en dat ze u daarvoor niet nodig hebben (Gehoorslag CGVS, 10 oktober 2014, pp. 6-7). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met de Taliban te Tagab (cfr. supra) zijn er bijgevolg dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Kabul in uw geval onredelijk zou zijn.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet; een schending van de artikelen 4 en 8 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn); een schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41.2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; een schending van de artikelen 17 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003; een schending van artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn); een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie; een schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM; een schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur; een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de rechten van verdediging.

Verzoeker voegt zestien rapporten, een attest van zijn werkgever in het Verenigd Koninkrijk en een fotokopie van de taskara van zijn vader aan het verzoekschrift toe.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…) Verder dient opgemerkt te worden dat ook het profiel dat u zich aanmat tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal sterk te betwijfelen valt. Zo bleef u volhouden dat u (...) bijgevolg een ongeletterd/analfabeet persoon bent (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 3; 12; Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, pp. 3-4), maar bleek tevens uit uw verklaringen dat u over 2 gsm toestellen, waarvan 1 smartphone, beschikt, en u hiervan gebruik maakt om berichten te sturen en toegang te

hebben tot uw Facebook-account (Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, pp. 4-5; 7-8). Dat u zelf niet in staat zou zijn in te loggen op uw Facebook account, hiervoor regelmatig de hulp van vrienden zou inroepen, en zelf enkel foto's op uw profiel zou gepost hebben (Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, pp. 4-5; 7-8), is niet afdoende om aan te tonen dat u weldegelijk ongeletterd/analfabeet zou zijn,(...)

Aan dit alles dient nog toegevoegd te worden dat ook het feit dat u België in 2009 zonder meer verliet – met name nog voor uw asielprocedure was afgelopen – en gedurende de jaren nadien in het Verenigd Koninkrijk nooit asiel aanvraag (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 7), geen blijk geeft van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon.

Dit alles terzijde dient aangehaald te worden dat, zelfs al mocht abstractie gemaakt worden van al het bovenstaande, quod non, u het Commissariaat-generaal sowieso niet wist te overtuigen van het feit dat uw vader, A.(...) Q.(...) S.(...), en uw ooms langs vaders kant destijds bij de Taliban actief zouden geweest zijn. Zo stelt zich vooreerst de vraag of uw vader A.(...) Q.(...)r, dan wel H.(...) S.(...) S.(...) heet (cfr. supra), en bijgevolg of uw vader, u en de rest van uw familie wel familie zijn van Taliban commandant M.(...) S.(...). U beweerde dat M.(...) S.(...) een van uw ooms langs vaderskant is (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 6; 12-13), maar wist dit geenszins aan te tonen. Op geen enkele van de door u neergelegde foto's – voor zover deze al enige bewijswaarde hebben (er kan immers eender wie op staan) – bent u immers in het gezelschap van uw vader en uw beweerde oom, M.(...) S.(...), te zien (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 11-12). Daarenboven kunnen de foto's evenmin aantonen of de personen in kwestie – volgens u, uw vader en ooms – in de door u geschetste omstandigheden om het leven zouden gekomen zijn (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 12-13; 15-16).

Tot slot dient ook nog gewezen worden op het feit dat, zelfs al mocht u het bovenstaande al aannemelijk hebben weten maken, quod non, u er evenmin in geslaagd bent het Commissariaat-generaal te overtuigen dat de Taliban destijds, ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, naar u op zoek waren en op heden nog steeds zouden zijn. Zo blijkt uit uw verklaringen immers dat de Taliban pas 5 à 6 maanden geleden – i.e. jaren na de door u aangehaalde dood van uw vader en ooms – naar u zouden komen zoeken zijn en een dreigbrief voor u zouden achtergelaten hebben – hetgeen toch bevreemdend is – en weet u geenszins of ze u voordien ooit al zouden komen zoeken zijn (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 11; 14; 17). Verder ondergraaft ook het feit dat de Taliban uw broer, A.(...) R.(...), nog niet gerekruteerd zouden hebben uw bewering dat ze op heden nog steeds naar u op zoek zouden zijn, met het oog om u te rekruteren (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 8-9; 17; Gehoorverslag CGVS, 10 oktober 2014, p. 6); en hebben de door u neergelegde dreigbrief en bevestigingsbrief van het district office ook allesbehalve bewijswaarde. Enerzijds daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan makkelijk tegen betaling te bekomen zijn, of dat ze vaak vals zijn; en ze dus mogelijks op basis van uw verklaringen of met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werden. Anderzijds daar uit uw verklaringen blijkt dat uw oom langs moederskant, Haji Mirwais, op zijn minst de bevestigingsbrief van het district office op uw vraag zou bekomen hebben (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, pp. 11; 17), en het op zich volstrekt onlogisch is dat nota bene het district office – uit zichzelf of op uw vraag – zou bevestigen dat uw vader en ooms Talibs waren en de Taliban u bijgevolg op heden zouden willen rekruteren (Gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 16).". Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier. Deze motivering wordt door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd noch wordt voor deze vaststellingen een aannemelijke verklaring gegeven zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) betwist verzoeker dat hij een intern vluchtalternatief zou hebben in Kabul. Voor zover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan uitgaat dat verzoeker hooggeschoold is omdat op de facebookpagina te lezen staat dat hij naar de London School of Business is geweest, voert verzoeker aan dat de informatie op zijn facebookpagina niet overeenstemt met de waarheid. Hij legt uit dat hij daar nooit les heeft gevolgd en dit op zijn facebookpagina heeft geplaatst omdat hij op die manier aan andere Afghanen en vrouwen zou kunnen laten zien dat hij het in Europa heeft gemaakt. Verzoeker acht het bijzonder ongeloofwaardig dat hij zonder verblijfstitel aan een

gerenommeerde instelling zou kunnen studeren. Overigens staat op zijn profiel te lezen dat hij daar zou zijn afgestudeerd in 2010, hetgeen onaannemelijk is omdat hij op 24 september 2009 nog asiel aanvraag in België. Verzoeker meent ook dat het Commissariaat-generaal hem had moeten confronteren met de vaststellingen omtrent het facebookprofiel. Dit kadert volgens verzoeker in het recht van verdediging en het recht om te worden gehoord. Dezelfde redenering geldt voor de vaststelling dat hij naar de GHS school in Kabul zou zijn gegaan. Verzoeker benadrukt dat hij in het Verenigd Koninkrijk geen scholing genoot en dat hij er slechts bij een slager/winkel heeft gewerkt. Ook betwist verzoeker dat het vanzelfsprekend is dat hij zijn ervaring kan toepassen in een Afghaanse context omdat een slagerij in Manchester iets heel anders is dan een slagerij in Kabul. Verzoeker verwijst derhalve naar een artikel uit MO Magazine waaruit volgens verzoeker eveneens blijkt dat een netwerk essentieel is voor een geslaagde toepassing van een intern vluchtalternatief. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat zijn familie voldoende financiële middelen heeft om zichzelf te onderhouden en dat zijn oom zijn reis ter waarde van 12000 dollar bekostigde, geeft verzoeker aan dat dit niets zegt over de capaciteit van zijn familie om ook verzoeker te kunnen onderhouden waarvoor kapitaal nodig is en over de huidige financiële situatie van zijn oom. Verzoeker herhaalt dat hij geen familie heeft in Kabul en stelt dat hij slechts aangaf een klein beetje Engels te spreken en geen Dari. Vervolgens haalt verzoeker de precare situatie van IDP's en terugkeerders aan onder verwijzing naar algemene rapporten.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, merkt de Raad op dat een vestigingsalternatief blijkens de richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt evenwel dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad d.d. 26 september 2014), blijkt dat Kabul aan deze algemene voorwaarden voldoet.

Waar verzoeker betoogt dat de socio-economische omstandigheden niet werden onderzocht, kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf nalaat concreet aan te tonen dat hij bij een hervestiging te Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij op zich een schending uitmaken van artikel 3 EVRM of dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in het algemeen naar de precare situatie van interne ontheemden in Kabul, zoals beschreven in voormelde richtlijn van het UNHCR, doch laat na die situatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. De talloze citaten in en de documenten hierover bij het verzoekschrift doen hieraan geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Verzoeker kan immers zijn profiel van ongeschoolde analfabeet niet aannemelijk maken. Verzoeker stelt dat hij in Afghanistan nooit naar school ging en bijgevolg een ongeletterd/analfabeet persoon is (stuk 11, gehoorverslag, p. 3, 12; stuk 5, gehoorverslag, p. 3-4), maar uit zijn verklaringen bleek dat hij over 2 gsm toestellen, waarvan 1 smartphone, beschikt, en hij hiervan gebruik maakt om berichten te sturen en toegang te hebben tot zijn

Facebookaccount (stuk 5, gehoorverslag, p. 4-5, 7-8). Het argument dat verzoeker vervolgens niet in staat zou zijn in te loggen op zijn Facebookaccount, hiervoor regelmatig de hulp van vrienden zou inroepen, en zelf enkel foto's op zijn profiel zou gepost hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 4-5, 7-8), kan niet overtuigen om aan te tonen dat hij wel degelijk ongeletterd zou zijn. Verzoeker legt desbetreffend immers zeer vage en zelfs incoherente verklaringen af. In het gehoorverslag werd dienaangaande het volgende opgetekend:

"(...) Hebt u nog contact met mensen in UK? Soms bel ik hen via telefoon, sommige van mijn vrienden. Naast telefoon, nog op andere manieren? Neen. Email? Neen, heb ik niet. Facebook? Ja dat heb ik en we spreken ook soms via Fiber/Skype. Dan hebt u toch ook een e-mailadres als u Facebook account hebt? Ik weet niet, vriend helpt me. Meneer, we gaan toch niet zo beginnen. Als je facebook account hebt en Fiber dan moet je toch e-mail hebben ook? Ik ben niet geletterd. Vriend helpt me...[Na enige tijd] Ik gebruik niet veel. Ik heb wat foto's op gsm, zet enkel foto's op. Zet u die foto's zelf op? Ja via mijn gsm. Dan moet u toch kunne inlogge op Facebook account? Ik heb internet thuis, dan staat altijd open, maar als ik problemen heb stuur ik vriend bericht en dan opent hij voor mij. Je kan dus zelf berichten sturen, maar dan kan je niet op eigen Facebook account inloggen? Ik zend geen berichten, maar thuis zijn er mensen bij mij, en dan zeg ik hen en dan schrijven ze en openen ze de pagina(...)". Uit zijn verklaringen kan duidelijk worden afgeleid dat hij zijn geletterdheid tracht te verhullen en zijn verklaringen telkenmale aanpast wanneer hij merkt dat ze niet stroken met de door hem beweerde ongeletterdheid. Overigens betwist verzoeker niet dat hij in het Verenigd Koninkrijk in een winkel/slagerij werkte en duidt zijn handtekening die hij op verscheidene documenten, aanwezig in het administratief dossier, plaatste niet op analfabetisme of ongeletterdheid in zijn hoofd. Voor zover verzoeker aangeeft dat hij had moeten worden geconfronteerd met de instellingen op zijn Facebookprofiel, merkt de Raad op dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij weet wat er op zijn eigen Facebookaccount te lezen valt. De procedure voor de commissaris-generaal is overigens geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en er is geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal de verplichting oplegt de betrokkene op voorhand te confronteren met de vaststellingen en de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen, maar *in casu* niet overtuigt. Daargelaten dat kan worden aangenomen dat wat op Facebook wordt gesteld mogelijks ingegeven is teneinde anderen te imponeren, moet er gelet op wat voorafgaat ook aangenomen worden dat verzoeker, wel degelijk scholing heeft genoten en geenszins analfabeet is. Overigens verklaarde verzoeker dat hij zowel het Pashtou en een klein beetje Engels machtig is (stuk 11, gehoorverslag, p. 3). Verzoeker betwist dat hij zijn ervaring in de slagerij kan toepassen in Kabul, maar toont niet aan waarom dit het geval is. Hij stelt weliswaar dat een slagerij in Kabul iets helemaal anders is dan een slagerij in Manchester, maar brengt geen enkel element aan waaruit blijkt waarin het verschil dan wel zou bestaan en waarom hij hierdoor niet tewerkgesteld kan worden in Kabul. De Raad ziet niet in hoe het artikel uit MO Magazine waarin iemand geciteerd wordt stellende dat hij met zijn beroep van loodgieter en de desbetreffende opleiding niets is in Afghanistan, afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn familie, met wie hij nog regelmatig contact heeft, voldoende middelen ter beschikking heeft. Zo gaf verzoeker aan dat zijn oom langs moederskant, die een eigen benzinestation heeft, 12.000 dollar ophoestte om zijn reis naar Europa te bekostigen (stuk 11, gehoorverslag CGVS, 27 maart 2014, p. 7-8), en stelde hij dat zijn familieleden nog steeds financieel draagkrachtig zijn, dat zij genoeg inkomsten hebben om zichzelf te onderhouden en dat ze hem daarvoor niet nodig hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 6-7).

Waar verzoeker erop wijst dat het gegeven dat zijn oom financiële middelen had ten tijde van zijn vertrek geen zich biedt op de huidige financiële situatie van zijn oom, stelt de Raad vast dat verzoeker er zelf in zijn gehoor van 10 oktober 2014 nog stelde dat zijn oom financieel beter af is en een goede business heeft. Verzoeker bevestigde aldus zelf tijdens zijn gehoor dat er geen wijzigingen zijn in de financiële situatie van zijn oom (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Dit gegeven alleen toont aan dat verzoeker, voor zover dit zou nodig zijn, een financiële terugvalpositie heeft waarop hij kan bogen.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat er geen objectieve argumenten voorhanden zijn die erop wijzen dat een hervestiging in Kabul voor verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie te Kabul tenslotte, blijkt uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul, dat veilig bereikbaar is via de luchthaven, met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou blijken dat de analyse van de commissaris-generaal over de veiligheidssituatie van de stad Kabul onjuist of achterhaald zou zijn.

Waar verzoeker, verwijzend naar het standpunt van het UNHCR en het hoorrecht, hem niet de mogelijkheid werd gegeven om hem te horen over Kabul als intern vluchtalternatief, stelt de Raad vast dat verzoeker zowel tijdens het gehoor van 27 maart 2014 als 10 oktober 2014 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord omtrent Kabul als intern vestigingsalternatief (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9; stuk 11, gehoorverslag, p. 18, 19) en hij telkenmale verwees naar zijn problemen met de taliban die reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat tonen het attest van zijn werkgever in het Verenigd Koninkrijk en de fotokopie van de taskara van zijn vader niet aan dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF